

NU DAȚI CU PIETRE ÎN JULIETA

Tony Mott

Nu dați cu pietre în Julieta

Copyright © Tony Mott

Copyright © TRITONIC 2017 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor nr. 5, București

e-mail: editura@tritonic.ro

www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOTT, TONY

Nu dați cu pietre în Julieta/Tony Mott

Tritonic, 2017

ISBN: 978-606-749-274-3

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Editor: BOGDAN HRIB

Comanda nr. 232 / octombrie 2017

Bun de tipar: octombrie 2017

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Tony Mott

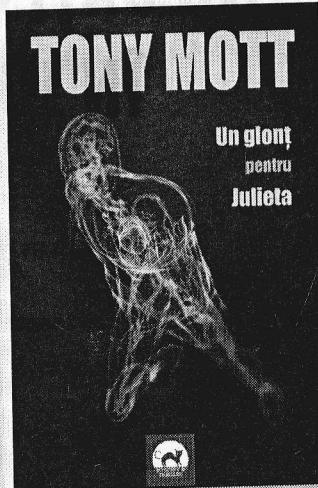
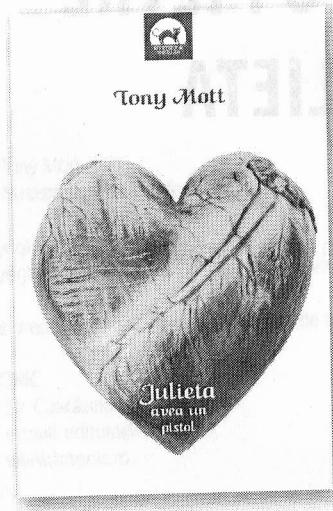
NU DAȚI CU PIETRE ÎN JULIETA

Al treilea roman din seria Ana Stancu

În seria Ana Stancu au apărut:

1. Julieta avea un pistol
2. Un glonț pentru Julieta

Cuprins

Capitolul I	– La final, eternitatea	7
Capitolul II	– Ca să poți merge înainte, trebuie să privești în toate direcțiile	29
Capitolul III	– Grădinarul este întotdeauna ucigașul	44
Capitolul IV	– Când se aprinde, focul dă și căldură, nu numai lumină	73
Capitolul V	– Amenințarea cu viața și nu cu moartea	87
Capitolul VI	– La vremuri noi, tot noi	110
Capitolul VII	– Dansul este magie	119
Capitolul VIII	– Cu cât soarele e mai puternic, cu atât mai întunecată este umbra	129
Capitolul IX	– Iubești mai tare ceea ce riști să pierzi	150
Capitolul X	– Suferința noastră cea de toate zilele	163
Capitolul XI	– Când lucrurile care nu sunt ce par a fi nici nu sunt	174
Capitolul XII	– Totul e bine când se termină	183
Capitolul XIII	– Copilăria e de vină	193
Capitolul XIV	– Ultima dată e pentru totdeauna	204
Capitolul XV	– Personajul principal e moartea	215

Capitolul I

La final, eternitatea

Primul cuvânt, prima propoziție, prima frază. Nu reușea să scrie nimic coerent. Știa că oamenii ar fi rămas să citească în pagină doar dacă le-ar fi captat atenția de la început. Primele rânduri erau decisive. Să apuce cititorul de cap și să-l țină acolo până la sfârșit. Era chinuitor să pornească, dar știa că povestea reușea de fiecare dată; fiecare viață, oricât de searăbadă ar fi fost, tot avea ceva ce merita amintit.

Privi pe fereastră. Strada era aproape goală, o sămbătă ca oricare alta, când circulația se mai domolea față de cea din timpul săptămânii. În locul parcării de vizavi, urma să fie construit un mall. Cele două buldozere și excavatorul își luaseră o pauză, nebunia urma să reînceapă luni din nou și groapa să devină din ce în ce mai mare, ca un mormânt care urma să adăpostească un uriaș.

Era singură în casă și îi plăcea liniștea. Venise la Brașov pentru câteva zile. De la un timp o obosea foarte tare

Respect pentru oameni și cărți

Bucureștiul și crizele erau mai dese. Se bucura că Sonia plecase la cumpărături și, la cum o știa pe mama ei, urma să lipsească măcar vreo două ore. Se ridică de la masă, privi cana și se hotărî că-și mai poate face încă o cafea fără să spele și o așeză cu grijă în aparat. Apăsa pe buton și rămase în picioare privind cum firul subțire de lichid umple cana. Era a patra și nu mâncase nimic de dimineață.

Ilinca Tomoroveanu își petrecuse cea mai mare parte a copilăriei considerând-i imbecili pe ceilalți copii și realizând că și ei credeau același lucru despre ea. Singura diferență fiind că ei îi dădeau dreptate doar părinții și bunicii. Pe vremea când se născuse, nimeni nu auzise nimeni de autism sau de neuroatipic, drept pentru care o făceau „ciudată” și se îndepărtau de ea. Diagnosticul de autism înalt funcțional l-a primit pe când avea vreo doisprezece ani, în 15 iunie 1995. Era ceva ce făcea parte din condiția ei, să țină minte date. Îi plăcea matematica și traducea totul în algoritmi complicați și scheme logice.

După absolvirea facultății la București, a plecat cu o bursă de un an la Stanford unde a început să se preocupe din ce în ce mai mult de programe anti-virus. A ajuns unul dintre cei mai căutați ingineri de sistem din lume. Și-a deschis un business în California, dar n-a rezistat mai mult de o jumătate de an. Era mai simplu să fie o ciudată în țară. Acasă a reușit să pună pe picioare o afacere foarte profitabilă cu clienți mari din toate colțurile lumii.

Prima colaborare cu Serviciul Român de Informații a fost în 2014: a reușit să demonstreze cum controlul unei mașini fusese preluat extern cu ajutorul unei drone și de atunci o bună parte din timp l-a destinat sistemelor de protecție și anti-virus pe automobile, inclusiv *self-driving cars*. Datorită ei a fost rezolvat cazul.

NU DAȚI CU PIETRE ÎN JULIETA | 9

Porni din nou reportofonul. Pentru a treia oară în acea dimineață încerca să asculte discuția:

Ilinca: „Am acordul dumneavoastră de a înregistra. Vă rog să vă spuneți numele ca să putem începe.”

Bogdan: „Sunt Bogdan Iorgovan. Ce mai trebuie să spun?”

Ilinca: „O să vă pun întrebări, e cel mai ușor așa. Doriți să creăm un profil pentru Maria Iorgovan, soția dumneavoastră. Mi-o puteți descrie, vă rog?”

Bogdan: „Am cunoscut-o pe Maria acum 15 ani, la o petrecere a unor prieteni comuni. Am fost atras de ea din prima clipă, e... era o femeie foarte frumoasă. Venise cu verișoara mea și mi-a fost ușor să intru în vorbă cu ea și să îi cer numărul de telefon. Ne-am căsătorit după șase luni. Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat, vă rog să mă scuzați... putem să oprim aparatul acela?”

Ilinca: „Regret pierderea dumneavoastră, dar aş prefera să nu închidem reportofonul, știu că e greu. Haideți, vă liniștiți și continuăm. Așa cum v-am spus de la început, după ce e gata textul, ștergem tot. Pentru mine e important să păstrăm atmosfera. Vă rog.”

Bogdan: „Bine, înțeleg. Doar că s-ar putea repeta.”

Ilinca: „Da, doar că pe măsură ce vom vorbi mai mult, o să pierdeți din vedere faptul că se înregistrează și vă va fi tot mai ușor.”

Bogdan: „Părinții Mariei nu au fost de acord ca noi să ne căsătorim. Au zis că e prea devreme, că ar trebui să ne mai cunoaștem. De fapt, nu le plăcea de mine. Familia mea nu era ca ei, niște inteligenți, așa că ai ei au încercat să facă să renunțe. Au venit la nuntă, dar tot timpul i-au băgat prostii în cap.”

Ilinca: „Cu ce se ocupa Maria?”

Bogdan: „În ultimul timp, adică de vreo cinci-șase ani a avut un atelier de croitorie de lux. Alt mare scandal. Ea a terminat relații internaționale și când ne-am cunoscut noi lucra în ministerul culturii. Nici măcar nu mai știu exact cum se numea funcția pe care o avea, i-o aranjase tacă-su, el era ministru secretar de stat pe atunci. Apoi a fost ministrul la sănătate. Un snob. Scuze, a murit acum doi ani, nu despre asta e vorba, în ultimul timp chiar ne-am înțeles foarte bine. Deci, da, a avut o casă de modă, mereu i-a plăcut să deseneze, avea semnatura ei pe haine, făcea niște balerine. Ea ar fi vrut să fie balerină, dar n-au lăsat-o. Într-o rochie făcută de ea vrem să o înmormântăm... scuze”

Ilinca: „Stați liniștit, îmi dau seama că vă este cumplit de greu. Uitați, aveți aici șervețele.”

Apăsă pe stop.

S-a ridicat de la masă, și-a luat poșeta și a început să scocească după o agrafă. Era tunsă foarte scurt la spate, dar avea un breton foarte lung, pe care și-l lăsase special așa, ca șuvița albă pe care o avea să se vadă și mai puternic. Gestul de a-și da bretonul la o parte devenise aproape un tic nervos. Părul era foarte închis la culoare, aproape negru și făcea un contrast puternic cu pielea foarte albă și ochii verzi. Acum trebuia să scrie și voia să și-l prindă cumva. Îi părea rău că a lăsat-o să plece în congediu pe Raluca, colega care se ocupa de creația de texte, dar, săracă, de când dăduseră drumul la site nu avusese nici o zi liberă. În sinea ei a sperat să nu apară niciun caz.

Eternity.me fusese lansat abia de un an. Chiar dacă nu a fost deloc o surpriză la cei 96 de ani ai lui, moartea bunicului a devastat-o pe mama ei. Pantelimon fusese un munte de om și se topise încet, încet în ultimii ani de viață. Un cancer pornit

de la plămâni îl mâncase pe dinăuntru și el se micșorase pe zi ce trece. De la cele o sută de kilograme și mai bine cât căntărise cândva, ajunsese un sac de oase. Când îl îmbrățișa, ea avea impresia că aude oasele cum trosnesc, lovindu-se unele de altele, de parcă ar fi avut suruburi la încheieturi și acelea nu foarte bine strânse.

Și pe ea o afectase, însă în alt fel, pentru că pentru Ilinca era dificil când era vorba de sentimente. Bunicul fusese cel care o ajuta. Pe când era în primii ani de școală, când ajungea acasă se repezea să se ascundă în cortul pe care și-l făcuse la ea în cameră și stătea acolo un timp. Nu voia să vorbească cu nimeni, se refugia în semi-întunericul lumii ei minusculă și încerca să se liniștească. În zilele cu evenimente mai grave, nu ieșea deloc. Dacă îi cereau prea insistent sau dacă o atingeau, începea să urle. Se învățaseră să o lase în pace.

În zilele obișnuite, bunicul venea la un moment dat să-i aducă un ceai cald și o ademenea în lumea reală. Locuiau toți într-o casă mare pe stradă liniștită, care dădea într-un parculeț. Strada purta numele unui aviator din Primul Război Mondial, bunicul i-a spus cândva că pilotul cu grad de căpitan Gheorghe Mărășoiu fusese un erou și de aceea strada purta numele lui. La parter locuiau bunicii, iar ei aveau patru camere la etaj.

Toată copilaria i-au explicat că e specială, doar că ea înțelegea asta ca pe un compliment și nu-i trecea prin cap că ar fi defectă. Înțelegea cumva că nu erau în regulă crizele pe care le făcea, bătuse mai mulți copii, pe unii grav.

La un moment dat, Ilinca l-a împins direct în cuier pe un copil care o ironizase. Din păcate, băiețelul și-a pierdut cunoștința, agățătoarea de haine îl lovise puternic la cap dar, din fericire, a fost dus la timp la spital și salvat. Ilinca a lipsit

atunci vreo două luni de la școală, era ultimul trimestru al clasei a cincea, când a fost și diagnosticată. De la momentul la care a primit eticheta medicală, i-au putut obține o dispensă pentru un program special la școală, prin mari intervenții. România, cu tot sistemul ei burocratic îversunat, are avantajul că este perfect coruptibilă. Tot de atunci, Ilinca a început să le ceară cărți de specialitate pentru a înțelege ce se întâmplă. A devorat sute de volume în română sau engleză, multe despre „boală”, dar și mai multe despre emoții și comportament, astfel încât a reușit să învețe treptat cum cum se poartă oamenii, astfel încât să poată imita normalitatea în toate situațiile sociale. Cu toate acestea, n-a avut prieteni niciodată, nu se ducea la zilele onomastice și nici în tabere.

La moartea lui Pantelimon, trecea printr-o fază stabilă. Fusese o perioadă prolifică, se descurca destul de bine, se mutase singură și-l cunoscuse pe Petre la o conferință. Un polițist căruia i-a fost ușor să-i povestească despre ea de la a doua întâlnire. Călătorea foarte mult și se simțea apropiată de el când se întorcea acasă dintr-o deplasare și venea să o ia de la aeroport. De cele mai multe ori îi făcea mai întâi un ceai, cu multă miere și lămâie, o lăsa în pace un timp și abia apoi începea să-i vorbească. Chiar dacă în cea mai mare parte a timpului putea părea o femeie obișnuită, avea momente în care claca.

Lui Petre îi spusese despre manifestările ei, doar că și el avea problemele lui – normalitatea e tocmai defectiunea și instabilitatea emoțională – dar nu putea să treacă uneori peste crizele ei de furie. Se închidea în el și o respingea, deși știa că trebuie doar să aștepte și să fie calm. Copilăria lui fusese o luptă permanentă: își apăra doi frățiori mai mici de o mamă alcoolică care-i bătea și îi era greu să o audă tipând. Ultimele

luni fuseseră foarte grele, multe drumuri la Brașov unde Ilinca nu voia să meargă singură, un Crăciun trist, primul fără bunicul Pantelimon, o mamă apatică și un tată absent. Nelu rezistase eroic până când Ilinca începuse facultatea, apoi se mutase de acasă. Mereu disprețuit, mereu apostrofat, fusese „doar un medic de dispensă” ceea ce nu se putea compara cu medicul renumit, director de maternitate care fusesese tatăl Soniei.

Ilinca se vedea cu Nelu la București din când în când, în special de când mama ei plecase la Brașov în casa recent recuperată. Tot atunci Ilinca se mutase în vilă, firma la parter și locuința la etaj. Își recuperase chiar fosta cameră, dar nimic nu mai putea fi recunoscut. Ce nu luase Sonia la Brașov aruncase. Ultimul lucru pe care și-l dorea ar fi fost ca locul să-i aducă aminte și mai mult de copilărie.

Petre avusese și el o perioadă foarte grea. Renunțase la activitatea din Servicii și preferase să devină asociat într-o firmă în care făcea cam același lucru, numai că în baza unor contracte. Uneori rădea spunând că „s-au privatizat spionii”. Prea puțin era dispus să-i povestească Ilincăi despre anchetele sau cercetările lui, iar ea nu avea curiozități. Prinsă cu propriile ei proiecte, din ce în ce mai ambițioase, din ce în ce mai mulți beneficiari, din ce în ce mai multe țări sau companii pentru care lucra, n-avea nici timp și nici chef să afle mai multe.

Acum îi părea rău că se băgase în povestea cu *eternity.me*. Ar fi vrut să o ajute pe Sonia, credea că publicând povestea, toată durerea se va disipa undeva în mediul virtual. Povestise cu ea zile în sir, selectaseră fotografii, Sonia consumase cutii întregi de șervețele și udase rânduri de așternuturi plângând nopti în sir. Ilinca pusese capăt isteriei și urcăse memoria-lul despre Pantelimon pe site, fără să o impresioneze urletele.

Apoi se potolise și era destul de încântată de site. În descriere, Ilinca mărturisise toată experiența ei, toată durerea prin care trecuse mama ei, astfel încât nu a durat mult până când începură să vină la ea prietenii de-a mamei, apoi amici, apoi cunoștințe îndepărțate, cu toții dornici să spună o poveste despre cineva drag care murise.

Pe Raluca, jurnalist și om de comunicare, o găsise abia după trei luni, moment în care era complet epuizată de conversațiile nesfărșite cu oameni plânsi și care nu conteneau să jelească. O târau în viață lor, îi arătau poze, făceau tot felul de descrieri extrem de pozitive ale celui sau celei care murise, de parcă fuseseră cu toții niște sfinți. Fiecare poveste era despre suferința unei familii care a pierdut un om extraordinar, un tată deosebit, o mamă minunată, toți fără de greșelă și fără de pată.

Ilinca a văzut „The Final Cut” abia după ce lansase *eternity. me*. Robyn Williams juca un operator care făcea un film de zece minute din toata viața unui client, după moartea acestuia, prelucrând tot ceea ce găsea pe un sistem special de înregistrare din creier. Confruntarea cu mizeria vieților celorlalți îl dădea peste cap atunci când avea legătură cu propria lui viață.

Poate că n-ar fi pornit „eternitatea” dacă ar fi apucat să vadă filmul înainte. Pentru că ceea ce nu-și putuse imagina era că minciuna putea fi atât de mare, atât de grea și atât de evidentă. Nici complicațiile nu le bănuise. O bună prietenă a mamei, clienta cu numărul nouă, a venit cu o poveste frumoasă despre bărbatul ei, o minune de om, un soț devotat, un tată extraordinar pentru cei doi fi ai săi.

Doar că, imediat după ce-i publicase povestea, a apărut fiica nelegitimă, teribil de nervoasă, care dorea să fie menționată. Atunci a încercat să o convingă pe văduvă să

schimbe descrierea, mai ales pentru că știuse toată viața de existența ficei și cumva o acceptase tacit. Domnul soț, mort și plâns de toți cei din familie, îi convinse pe toți să-i treacă cu vederea infidelitatea: pe soție, pe amantă și pe toți copiii. Astă cât a fost în viață, dar despre morți numai de bine, brusc, soția nu putea accepta să-i denigreze memoria. Până la urmă a trebuit să respecte dorința văduvei, ea era cea care plătea și cea care avea dreptul legal la memoria lui, certificatul de căsătorie acționează și post-mortem, aşa încât l-au lăsat să se odihnească în pace și să fie cunoscut pentru eternitate ca un soț model.

Așa că Ilinca i-a trecut brusc dorința de a ajuta oamenii să treacă peste durere și să-a bucurat enorm să-i paseze totul Ralucăi. Care se trezise să plece în concediu tocmai acum. Cei cu care avusese de-a face Ilinca la începiturile site-ului aveau povești destul de simple, despre oameni dragi pe care îi pierduseră de bătrânețe.

Individual care venise la ea în urmă cu trei zile era un bărbat Tânăr, undeva spre 45 – 50 de ani, iar soția lui avea doar 43. și murise atât de violent! Hoțul intrase vineri noaptea, crezând că nu e nimeni acasă. Se pare că Maria Iorgovan era acasă, renunțase în ultima clipă să plece în week-end la munte împreună cu soțul ei. Auzind probabil zgromot, Maria ieșise din dormitor fără să aprindă lumina și, cu siguranță, fără să-și imagineze că nu va apuca să aibă nici o reacție. Lovitura bătei de baseball o proiectase direct cu capul în măsuța de marmură din living și murise pe loc. Fusese găsită abia sămbătă seară de către mama ei, care sunase în disperare și venise să vadă ce e cu ea.

Le-a aflat pe toate de la Bogdan Iorgovan în cele două ore cât a stat cu el. S-au mai întâlnit încă o dată pentru fotografii, dar n-a mai reușit să scoată nimic altceva de la el. Ca să poată

Respect pentru oameni și cărti

scrie povestea, avea nevoie să o descopere pe Maria prin ochii lui și nu reușea. Toți cei care veneau la ea să povestească aveau o reținere la început, se exprimau atent și cu dificultate, dar reușeau să se relaxeze. El și-a păstrat o anume rigiditate de la început și până la sfârșit. Nu putea scăpa de convingerea că a jucat. Două ore și tot nu a reușit să-și dea seama exact ce era cu el. Sau cu Maria. Se ridică și se duse la fereastră. Nu se putea concentra. Se hotărî să renunțe, Raluca urma să se întoarcă peste o săptămână și n-avea decât să termine ea. Avea înregistrarea, avea fotografie, era convinsă că Raluca poate face minuni.

Își scoase cerceii, două inele de argint cu câte cinci lanțuri scurte de care erau atârnate niște smaralde foarte mici, pușe unul pe degetul arătător de la mâna dreaptă, pe celălalt pe inelar și începu să scuture mână, concentrându-se pe zângănitul metalic. De aproape doi ani, obiceiul acesta îi înllocuise nevoia de izolare. Făcea asta de fiecare dată când începea acea senzație de tremur pe interior.

Auzi cheia în ușă. Își scoase tacticos cerceii de pe degete și avu timp chiar să-i pună la loc în urechi până când apăru mama ei.

– Dac-ai știi ce nebunie e la magazin! Âștia cumpără orice, nu mai înțeleg nimic. Toată lumea se plângă de săracie, dar magazinele sunt pline și cozile interminabile!

Sonia intrase în bucătărie cu plasele pline și cu energia-i caracteristică, atât de supărătoare pentru Ilinca.

– Mama, mai încet, te rog, nu e nevoie să țipi.

– Dar n-am țipat, draga mea, scuză-mă. Ești bine?

– Nu. Nu mă descurc deloc cu postarea. E clientul căruia i-a murit soția, greșit, i-a fost omorâtă soția și trebuie să scriu, dar nu reușesc.

– Doamne-Dumnezeule, îngrozitor!

– Îți-am spus despre el de când am venit.

– Da, dar e tot oribil !

– Mă duc în living să scriu, am nevoie de spațiu.

– Cum vrei, poți să rămâi în bucătărie dacă aștepți să bag lucrurile la loc. Mă retrag eu. Și tac, dacă e nevoie.

– Aș aprecia, mulțumesc.

– Adică vrei să rămâi aici?

– Da.

– Bine, stai să pun astea și mă duc dincolo.

Sonia a scos pe rând alimentele din plase, le-a pus pe dulap, apoi a început să facă drumuri scurte la frigider sau la cămară. Gesturile îi erau repezite ca de obicei. Avea părul strâns în coc și o șuviță desprinsă. Ilinca ar fi vrut să-i spună, o deranja dezordinea, dar s-a abținut, n-ar fi dorit să înceapă o conversație. Mama ei se caracteriza ca fiind copilăroasă și dacă o bună parte a proprietiei copilării Ilinca și-a tradus asta ca pe ceva înduioșător, a înțeles apoi că era doar un fel de justificare pentru relația atât de apropiată și de toxică pe care Sonia a avut-o cu tatăl ei. Pe bunica aproape că nu și-o mai aducea aminte. Doina Tomoroveanu murise pe când ea avea doar șapte ani. O prezență caldă și foarte discretă, aproape absentă din casa pe care Sonia și Pantelimon o umpleau. Mama fusese profesoră de limba română și acum încerca să-i spună că talentul la scris l-a moștenit de la ea. Ar fi vrut să o întrebe de la cine credea că vine boala, dar nu mai avea rost. O tot săcăise în copilărie, fără să afle vreodată vreun răspuns.

– Gata, am terminat, mă duc dincolo. O să mâncăm cam peste două ore, sper că nu îți-e foame.

– Nu-mi e, mamă, sunt ok.

Sonia se apropie să o îmbrățișeze, verifică din ochi dacă Ilinca ar accepta, văzu că nu e cazul și ieși din bucătărie.